

«Утопия?! Да, може би; но съ нея
Единствено човѣкъ е човѣкъ,
Съ цѣль въвъ живота. Вѣрвай и люби:
На смъртъ ли бжде твойто настояще,
Знай, бжджщето ще да е на тебе!
Любовъ и вѣра сърдце освѣщавать
И го прѣвръщать въвъ цвѣтуций рай,
Върховний миръ гдѣ свива свойто гнѣздо...
Не за свѣта живуций на свѣта
Е живъ мъртвецъ; и чужди сж за него
И радости, и сълзи на живота, —
Защото нѣма той човѣшко чувство,
Защото нему чуждъ е духъ човѣшкий!...

«Що значи твойтъ страхъ, другарю мой?
Кждѣ си своятъ погледъ устремилъ?
Въ утопята ли искашъ да проникнешъ?»

— Надъ насъ се собира буря, или ти
Не виждашъ, съ свойтѣ блѣнове обвзетъ?
Не бждуце сънувано прѣдъ насъ е —
А съ мраченъ погледъ грозно настояще! —
Но го прѣкжсна Шелли, като дигна
Съсъ властенъ махъ ржката си прѣдъ него:

«Прѣзъ мракъ и бури плувамъ ази съ пѣсень,
И нищо не смущава моя духъ!
На идеала фарътъ грѣй; кърмчия
Е любовта ми, — гдѣто и да съмъ
Знамъ, ще излѣза на щастливий брѣгъ!...